

דף המידע שנדחה!

את רנה אני מכיר כבר כמה שנים. גם בגלל הופעותיה בתקשורת, וגם בזכות פניותיה אלי בחיפוש אחר ספרים. נדמה לי כי הזמנתה הראשונה הייתה בסוף שנת 2006 לספר הידוע 'כל משלי קרילוב'. מה שהצית את דימוי הייתה הערה שהיא הוסיפה, בהודעת דואר אלקטרוני שהיא שלחה אלי לאחר שקיבלה את הספר:

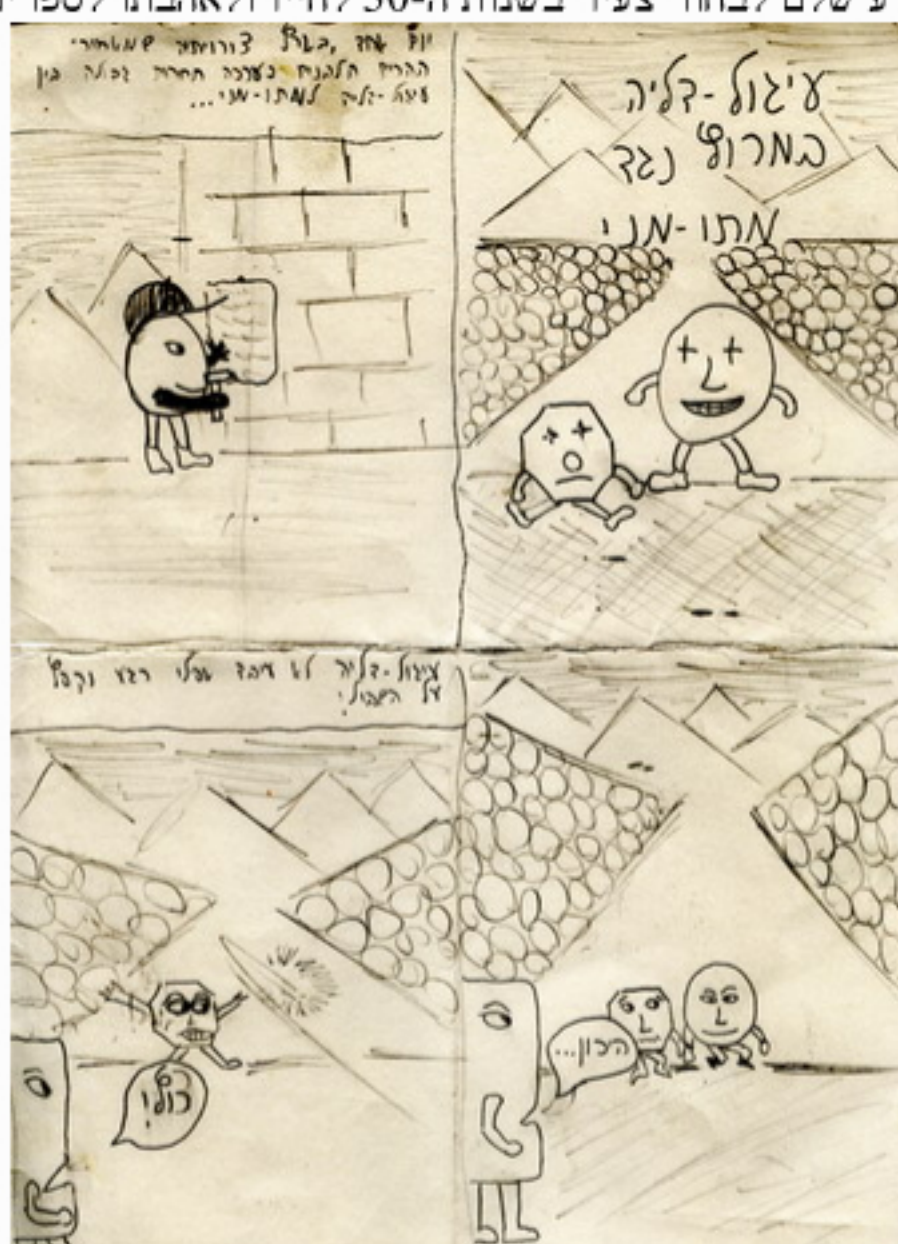
"שלום איתמר

תודה עבור הספר משלי קרילוב

...הבן הבכור שלנו אייר על פי המשלים שנהגנו להקריא לו בעודו ילד קטן...

נשאר לי מחברות עם ציורים שלו (בערך בגיל 8)".

אחר כך הגיעו הזמנות לספר של קישון ולספר **גן גני**. כאשר שוחחתי עם רנה לגבי המשלוח של הספר, עלה שוב הנושא של אהבתו של בנה לספרים, ואז צץ במוחי הרעיון להקדיש דף מידע שלם לבחור צעיר בשנות ה-30 לחייו ולהאבתו לספרים.

רציתי לכתוב על ציוריו של הילד למשלי קרילוב, רציתי לספר על סיפורי הקומיקס שלו. רציתי לעסוק באהבתו של הילד שהפך לנער לספרי מדע בדיוני, אהבה אותה חלק עם אביו. רציתי לתאר את הקשר המיוחד בין הנער שהפך לגבר צעיר לבין העיתונאי אדם ברוך, בלי שיכירו כלל אחד את השני. דף המידע היה מתוכנן לתאריך 17/08 יום מיוחד בחייו של בנה של רנה.

אך לבסוף בעצה אחת עם בני המשפחה הוחלט לדחות את דף המידע. איש מאתנו לא ידע לומר, אם הדף יהיה מועיל יותר או מזיק יותר למצבו של החייל גיא חבר הנעדר כבר 11 שנה.

דף מידע מספר 46 על גיא חבר ואהבתו לספרים, נדחה עד לשובו. אז אוכל לשבת ולדבר אתו על ציוריו למשלי קרילוב, על סיפורי הקומיקס שלו, על אהבתו לספרי מדע בדיוני, על הקשר המיוחד בינו לבין העיתונאי אדם ברוך, בלי שיכירו כלל אחד את השני.

גיא חבר, כולנו מחכים לך

שלום גיא. ראיתי אותך בטלוויזיה, בצילום וידיאו, יוצא מבית הוריי לבצבא. ומאז נעלמת. וידיאו ביתי, אושר ביתי. כביתי עליך, על הוריי, ועלינו ההורים באשר הם. ועל חידת נפש הילדים. המשפחה אומרת שההיעלמות שלך לא היתה מתוכננת. מה אנתנו כבר יודעים עליכם. מעט מדי, תמיד מאוחר מדי. התעללו בך ביחידה, אבל לא יכולנו לנחש כמה. גם התעללות נראית לנו הווי של חיילים. כי אנתנו מעדיפים לחשוב כך. הורס אותי שדווקא בך התעללו. מתעללים בך, מתעללים בי. אם מתעללים בך, סימן שאני לא בסדר. שמשד זה אצלי דפוק. לא בטוח שציידתי אותך לחיים האלה. קיווי נו שתסדר בחוץ. הרי אתה בריא, חכם, שואף חיים. למה לא אמרת הכל. למה לא שאלנו הכל. גם אתה דפוק, אם אתה יכול להשאיר אותנו ככה. כמה שלא התעללו בך, להשאיר אותנו ככה. אנתנו אומללים. אתה ההארקה שלנו לחיים באיזה מהירות כל העסק מתפרק. ועכשיו, כמויות עצומות של אהבה מתורגמות כאן לטקסט קייטש. כמה פעמים אמרנו מי ייתן אותנו תחתיך. גיא, מחכים לך. אתה רק בן 20. אפשר להתחיל מחדש את החיים. וגם את הווידיאו הביתי. נצלם אותך תזר.

בימים האחרונים מנסים הוריו של גיא להפיץ ברבים מכתב שהיה יכול להגיע מגיא, אם רק היה ניתן לו. מכתב, שלדעת משפחתו, היה כותב להם מהמקום בו הוא נמצא. מכתב שאם רק היה נשלח, היה גורם לזעזוע רב, ולשינוי גדול בדעת הקהל.

אחת עשרה שנים אני בשבי. בבידוד. ואני שואל איפה אתם.

איך את ואבא לא השכלתם להבין את כללי המשחק. וגם אם אתם קצת בישניים, הרי היו לכם מספיק

שנים ללמוד לרקוד, לעורר מהומות, להיות נחמדים לעתונאים, לאמץ יחצנים.

אמא, איך איפשרת להם לשטות בכם ככה ולספר לאומה שאני סתם איזה ביטניק מסתובב ששם קץ

לחייו. את בדרך כלל מצליחה לשכנע. אז איך לא הצלחת להסביר להם שהייתי עם מדים והרובה שהרי

נשק לא מפקירים וזו הוכחה ניצחת שהתכוונתי לחזור ליחידה שלי. ולמה כל כך היה לך קשה להסביר

להם שאני תאב חיים. אוהב אתכם, את אור ושיר וסבתא, את הספרים שחיפשתי בשווקים, את

המוסיקה, החברים הסרטים. את, שהקראת לי את משלי קרילוב ועל פיהם איירתי וציירתי קרקטורות.

למה לא הראית להם למשל את הציור שלי על הנשר היהיר שבו לחפרפרת החכמה והמנוסה והמיט כך

אסון על כולם. בטוח שהיית מוצאת מישוהו מביניהם חכם שיקשיב ויעצור את מסע הגיהנום ההזוי הזה.

אמא, למה נתת להם להוריד את תמונתי בכל עצרת והפגנה. נכון שאני לא ממש פופלרי, בזכותם, אבל

התמונה שלי דוקא יפה. כך אומרים פה. העיניים, את יודעת כבר כבויות אבל את מכירה את הניצוץ של

הנשמה שלי קיים גם קיים. ואת כזאת איטית אמא. יושבת במטבח וקובעת פגישות עם מתווכים גרמניים.

הצלב האדום, שגרירים, מזרחנים פלשתינאים דרוזים. כולם שם נרתמים להוציא אותי מהשבי הסורי.

ורק במדינת ישראל את נכשלת שוב ושוב. כנראה שלא התאמצת מספיק. אז מה אם גבה לבם נאטמה

נשמתם ונסתתרה בינתם. ומה פתאם את נעלבת מהבוז, היהורה, ההתעלמות. למה אינך מקשיבה לאדם

ברוך ז"ל שדיבר על ליבך אין ספור פעמים ואמר לך שתמשיכי להלך זקופה בדרכך כי זו הדרך

האמיתית והיחידה.

אפילו לרמטכל לא הצלחת להסביר שיפסיק לכנות אותי שאר. אני לא שארית אני לא שיירים. אני גיא

יש לי שם. כמו בשיר של זלדה לכל איש יש שם.

אמא ואבא, הנשיא הסורי מחייך לכל השליחים הפרטיים ששלחתם ומבטיח שממשלתו תחפש. כדרכם של

הסורים לא מאשרים ולא מכחישים.

אז אמא, תשתנו, ומהר כי הזמן אוזל. תנהגו כמו האחרים שאם לא כן אין לי סיכוי לצאת לאור.

אבא אתה זוכר ששרת לי את השיר האיש שבקיר וציירתי לכם את האיש הזקן שנשאר בקיר וזוכר את

בעוריו. אל תיתן להם להשאיר אותי בתוך הקיר. מתגעגע בטרוף לאחותי שיר ולאחי אור שהשארתי אותם

קטנים וגם אני כבר לא ממש קטן.

באהבה גיא